

*Nájde v sebe výnimočná sučka
odvahu zachrániť svoju paničku?*

Šanca pre Stelu

McCall Hoyle

bambóok

bamb**oo**k

Šanca pre Stelu

McCall Hoyle

*Venujem Connie – svokre, priateľke
a opatrovatelke všetkých bíglov v nebi*

*Musíš urobiť presne to,
čo si myslíš, že nedokážeš.*

– ELEANOR ROOSEVELTOVÁ

Prvá kapitola

Môj ňufáčik sa zobúdzza prvý. Cez otvorené okno domu ma láka na nové dobrodružstvá nekonečný svet vôní – ranná rosa v tráve, odumreté červíky a moje vôbec najobľúbenejšie: králiky. Zadná labka sa mi trasie pri predstave, že jednu takú hnedú huňatú guľôčku naháňam. Pritlačím si ňufák o tenkú kovovú mrežu klietky a vdýchnem do seba všetky vône nového rána.

Volám sa Stela.

Som bígel a narodila som sa, aby som používala čuch.

A to aj robím.

Ňuch, ňuch a ešte raz ňuch.

Králiky vzadu na poli ma svojou vôňou lákajú podobne ako syr a krekerky, ktoré si môj nový pán nechal celú noc položené na kuchynskej linke. Trhá mi ňufáčikom. Cítim, že dnes bude pršať, aj to, že v noci sa po zadnom dvore potuloval skunk a hľadal niečo pod zub. Musím toho toľko preskúmať. Nedokážem ležať bez pohnutia na jednom mieste.

Moja nová panička Diana rada a dlho spí. Budí sa, keď je už slnko vysoko a lúčmi suší trblietavé kvapky rosy v tráve. Počujem, ako zľahka dýcha vo svojej izbe na konci chodby, no mňa svrbia labky, ktoré sa túžia vydať na cestu za mojou bývalou paňou.

Keď si pomyslím na Connie, je mi do plaču. Pracovali sme spolu na letisku. Letisko a všetkých tých priateľských ľudí aj s ich zaujímavými vôňami som mala veľmi rada. Len na to pomyslím a už sa mi ježia chlpy na chrbte. Keď sme tam boli s Connie naposledy, miesto bolo zamorené veľmi nebezpečnými pachmi. Pachmi po chemikáliách, z ktorých ma pálilo v očiach, štípalo v nose a ktoré tiež zranili Connie. Sanitka so zapnutou sirénou ju odviezla veľmi ďaleko. Keby tomu mohla zabrániť, nikdy by ma neopustila.

V diaľke burácajú hromy, snažím sa však ostať pokojná. Poslúchaj. Žiadne obavy. Je to iba búrka. Podľa Connie som bola dobrý psík.

„Dobrý psík, Stela. Si poslušná sučka.“ Toto mi hovorievala každý deň. Potom ma mala vo zvyku pohladkať po ušiach a poškriabať pod bradou.

Tak veľmi mi chýba, že ma z toho niekedy rozbolí bruško, ako za čias, keď som bola ešte šteňa a dostala som sa do smetného koša. Požrala som vtedy všetky zvyšky od ľudí – mastné kurča, omrvinky zo sušienok a to najlepšie na záver, štavu z výpeku! Keď si

spomeniem na Connie, smutne kňučím. Nedokážem sa ovládnuť a labkou rozhojdam klietku.

Mojej novej paničke Diane sa nepáči, keď kňučím, a nemá rada ani výpek. Krmi sa prevažne rastlinnou stravou. A teraz sa prevaľuje v posteli v susednej izbe.

„Ticho, Stela! Ešte je priskoro,“ hreší ma. Jej vôňu cítim v každom kúte tohto malého domčeka. Ako sa prehadzuje v posteli a kope nohami pod paplónom, vysliela ku mne novú vlnu vôní: cítim prísady večernej šťavy, ktorú vypila pred spaním, mydlo a jedinečnú zmes zemitej vône a jemného potu, ktoré z nej robia Dianu, moju novú paničku.

Hlavu si opriem o labky a snažím sa ostať potichu. No vtom sa zdvihne vietor a v izbe sa zotmie, hoci svíť tá. Skrútia a naježia sa mi fúzy, a varujú ma tak pred hrozbou možného blesku – varovný signál pred všetkým, čo pripomína výbuch vtedy na letisku. Zdvihnem jedno ucho, potom druhé a počúvam, či sa neblíži nebezpečenstvo. Drkocú mi zuby. Diane sa to síce páčiť nebude, ale opäť rozhojdam klietku. Bezpečnejšie by som sa cítila pod sedačkou, kde by som pravdepodobne nemusela ani zavýjať, hrabať labkami a takto sa trápiť. Namiesto toho som však uväznená v tejto naničhodnej klietke.

U Connie som mala namiesto klietky mäkký pelech vystlaný plachtami, ktoré voňali ako ona.

„Stela, nono!“

Zacúvam hlbšie do klietky. Chcem byť predsa dobrý psík. Celkom mi však zvlhnú vankúšiky na labkách. V dialke sa zablýska. Točím sa do kruhu v malom priestore klietky a pokúšam sa upokojiť. Chýbajú mi tu plachty z postielky u Connie. S Connie som bola statočná, no aj statočné psy sa potrebujú zaboriť do mäkkého bieleho, keď domom otriasajú hromy-blesky alebo keď sa niekde blízko ozývajú nahnevané hlasy.

Klietka u Diany má naspodku len hladkú penovú podložku. Na chvíľu si na ňu ľahnem, ale dlho nevydržím. Moje labky potrebujú pohyb. Potrebujú si vyhrabať bezpečný úkryt pod verandou alebo zakutrať sa niekam pod posteľ. Bez možnosti úkrytu mi zvieria hrdlo a tuhnú končatiny. Stúpa mi teplota. Otvorím ústa a začnem dychčať. Na chvíľu prestanem a ešte raz zatrasiem klietkou.

Diana sa ani nepohne. Ešte trikrát zvnútra obídem klietku, nedokážem sa však ovládnuť. Prepadne ma úzkosť. A keď to na mňa príde, začnem panikáriť. Ovládne ma inštinkt, začnem dychčať a hrabať nohami. Dychčať a hrabať. Srdce mi prudko bije. Labky si robia, čo chcú. Zanedlho zoškriabem šmykľavú podložku a ocitnem sa na pevnom povrchu pod ňou.

Studený spodok klietky mi oziaba teplé vankúšiky na labkách. Chytím do zubov kúsok odtrhutej podložky a divoko ním lomcujem. Na zem okolo klietky padajú chumáče bielej peny, akoby snežilo. Keď

hrabem nohami, trhám penu na kúsky a poskakujem sem a tam. Vtedy sa izba trochu rozžiarí. Cez mraky presvitajú slnečné lúče. Záchvat strachu, ktorý mi zvieral hrud', ustupuje. Zdá sa, že búrka si to rozmyslela alebo vietor zmenil smer. Vzdychnem si. Ňufákom si pozhrňam chumáčiky peny do kôpky pripomínajúcej hniezdo, ešte raz zvnútra obídem klietku, v zadnej časti sa schúlím do kľbka a čakám.

Roztrhala som podložku, čo nebolo správne, no väčšinu času som bola ticho a nechala svoju paničku spať. Som dobrý psík. Tak mi to hovorila Connie a tej sa dalo veriť. Bola to moja najlepšia priateľka. Až kým mi ju na letisku nevzali tí zlí ľudia s príšerne páchnucimi chemikáliami.

Veľmi, veľmi potichučky ležím v mojom novom penovom pelechu a čakám, kým ma Diana nepustí von. Ak sa o chvíľu neukáže, budem si musieť ulaviť a vyprázdniť sa. A názor ľudí na takéto neprístojnosti dobre poznám. Viem, že to nie je správne. Dokonca ani Connie sa to nepáčilo, keď som bola ešte malé šteňiatko a vymočila som sa jej na koberec. Ľudia majú svoj koberec radi a chcú, aby ostal čistý.

V susednej izbe zavrzga posteľ. Nastražím uši. Trhne mi ňufákom. Vzduchom putuje obláčik Dianinej vône. Zacítim, že sa pohne ešte skôr, ako položí nohy na zem, oveľa skôr, ako zahne za roh a vyrazí k môjmu miestu na chodbe.

Vstanem a vrtím chvostíkom. Keďže prespala najlepšiu časť dňa – skoré ráno plné čerstvých vôní, ktoré vlhký vzduch drží nízko pri zemi –, možno ma vezme vyvetrať sa.

Jej nôžky cupkajú ku mne. Stojím v pozore a dúfam, že ma zoberie na dlhočiznú prechádzku alebo mi prichystá veľkú misu granúl. Ani kúsok slaniny by nebol na zahodenie.

Vyjde spoza rohu, vytreští oči a zvráští tvár.

„Zlý pes!“ Nakloní sa, aby otvorila predné dvierka klietky. Tvár má červenú ako gumová loptička. „Von!“ skríkne.

Zvesím hlavu. Connie na mňa nikdy nekričala. Urobila to jedine vtedy, keď som naháňala veвериčku a vybehla na cestu pred domom. To ma skoro zrazil kamión. Teraz však nechápem, prečo je Diana taká nahnevaná. Roztrhať nepohodlnú a navyše zbytočnú podložku nie je predsa také zlé ako vbehnúť pod kamión.

Diana rada leňoší zaborená do perín. Prečo by som aj ja nemohla mať svoje vlastné? Nedoškriabala by som podložku a určite by som ju neroztrhala na kúsky zubami, keby ma nezamkla v klietke pred blížiacou sa búrkou a nenechala ma tak dlho samu.

„Von!“ zreve.

Keď prebehnem okolo nej, postrčí ma nohou. A, medzi nami, postrčila ma až príliš silno. Bíggle síce

znesú veľa – to som počula od Connie –, no ani im sa nepáči, keď ich niekto kope do zadnej časti tela.

Behám po dvore, niekoľkokrát sa vyprázdním, aby som si označila vlastné teritórium a zaistila, že medvedíky čistotné a vačice, ktoré sem prichádzajú v noci, budú mať na pamäti, že tu býva pes.

Rada by som vystopovala králiky a trochu sa s nimi vyšantila pri naháňačke, no od hladu ma bolí brucho a nezabudla som na syr a krekerky na kuchynskej linke. Tak odcupkám späť do domu. Keď však vyjdem po troch drevených schodoch na zadnú verandu, niečo sa mi nezdá. Diana musela zabudnúť, že som vonku, pretože dvere sa nedajú otvoriť.

Pozriem sa z jedného konca verandy na druhý. Možno dnes budem raňajkovať vonku. Nikde však nevidím miskú ani granuly. Čo je ešte zvláštnejšie, klietku mi Diana presunula sem.

Možno nie všetkému zo sveta ľudí rozumiem, ale viem toho dosť na to, aby som vedela, že mám veľký problém. Klietku *by som nemala* mať na verande a nemala by som tu byť ani ja.